

szorultak a vasra, fogak csikordultak, lovak ágaskodtak, lábak feszültek a kengyelben.

A martalék is hátrahúzódott akkorra, hiszen nem akadt most dolguk, ezúttal a cirkálók voltak a martalék is. Beért a lesbe a pogány, hajrát kiáltottak, Jézus nevével csaptak le a fáradt ellenségre. Oldalról Halmos, szemből Ecsédi. Kakaskukorékolásnyi idő alatt vége lett az egésznek.

– Lesz kótyavetye! – virult a kis Dárdás, a bőréből majd kibújt, első zsákmányát ihatja el néhány nap múlva.

– Jó bort iszunk egy hétig, kettőig! – felelt rá Duka, bólogattak a Szirákok. Az öregebb sápadt volt, mint a hold, Víz felé biccentett a fiatalabb.

– Enyhül az asszony is! – mondta. Haja, bajsza úgy állt, mint a szénakazal, szeme alatt fekete foltok.

– Nem kószál – helyeselt Duka.

Nem néztek a hadnagyra, aki még a szokottnál is komorabb lett a szóra.

– Mert ha nincs préda, akad, amelyik elkószál – pislogott a sovány kopjás. Csendben mentek tovább.

A cseh lovát Dárdás vezette, Halmosét Ecsédi, a testeket hátrahagyták a tisztáson, szépen lefektették őket sorba. A török hátasain ült a magyar, a maradék meg volt rakva zsákmányolt teherrel.

– Két hét – dűnnyögte Víz. – Tán egy hónap. Azután jöhetünk megint.

– Fene ette volna meg – nyögte az öreg Szirák. – Fáj minden csontom. Kutjának való a portya.

– Inkább lónak – vigyorgott Dárdás.

– Nem vén gebének – bökött bátyjára a másik Szirák. Legyintett az öreg, morgott, nevettek rajta. Léptettek haza.

STANCIK-STARECZ ERVIN

Dénes mítosza

Időtlen, távoli kertváros albérleti kamrájában él.

Az ágyánál alig hosszabb a szobája.

„Negyven éve vette ki – mondja a főbérő, ki agg, mint a földanya. – Szeretem, mert csendes és kiszámítható.”

Dénesről a halandó annyit tud, hogy egykor udvari sepregető volt, talpig kék overállban, s fújja a füstöt, ingatja a fejét vagy bólogat, magában beszél.

Dél körül fürge járású vénember ebédet visz neki horpadt ételhordóban. Dénes ilyenkor eltűnik minden élő szeme előtt, mintha a szoba irdatlan labirintus lejárata volna.

Amlodhi ő, az első világkor királya. Apja réges rég csillaglakó, fiára bízta az aranykori titkokat: őrizze a nehéz, vészterhes hatodik korig, mikor minden összekuszálódik.

Csak a feje és a nyaka látszik az ajtóba vágott kis ablakon át. A cigarettafüstben ősi kínai fátyolos tájképek kivehetetlen alakja. Fa csúcsán ül vagy sziklák gyökerén, macskalépések zajában, halak leheletében. Égi egyenlítőn jár, úrmélységekben méregeti magát és dolgozik folyvást.

Számba vesz minden dolgokat nagyságuk, súlyuk, színük, keménységük s rendeltetésük szerint. Légy sem hullhat le szemei előtt észrevétlenül. – Mag ő, mely magától terjed az idő

sodrában változatlanul.

Varázsigeit monoton mormolva kántálja pontos sorban. Kívülről hallani, de senki nem értheti.

Az idők beteltével egyetlen egyszer hangosan, hibátlan fogja végigmondani a dolgok s a lelkek heptagramját. De addig még tömjénes füstben leltárba veszi a lelkeket, kik önhibájukból kerültek kárhozatra. Vigyáz, egy se tűnjön el: megvan a helyük, nem az, mit érdemeltek, hisz a szép faragást a lehulló forgács is dicséri.

Rendezni, rendezni, rendezni. Félhomályban féltitkon világrendet tenni.

Dénes arca lebeg az ablakban, mely ajtónak rése, megnyílás reménye, hapax legomena: egyetlen egyszer megjelenő szó.